

samfund, hvor de fleste har oplevet en meget stærk fremgang i privat levestandard og har meget stor valgfrihed på livets områder.

Det er også et samfund, hvor erhvervslivet har det godt. Vi angribes for at belaste erhvervslivet. Og jeg må spørge, som jeg har gjort nogle enkelte gange tidligere, tror jeg nok: Hvad tror man egentlig betyder mest for erhvervslivet? Er det ikke tillid til stabiliteten i økonomien? Er det ikke det, at der er styr på inflationen, på renten, på valutakursen og på udviklingen i lønomkostningerne?

Og hvordan kan det være, hvis alt det, der er blevet sagt fra borgerlig side år efter år, måned efter måned, om regeringens holdning til erhvervslivet, skulle være sandt, at dette erhvervsliv i løbet af de sidste 8 år har været i stand til at beskæftige netto 150.000 flere medarbejdere? Det er en fremgang i beskæftigelsen, som i andel ikke matches så forfærdelig mange andre steder i Europa.

Hvad er omkostningerne for erhvervslivet ved den her finanslov, vi vedtager om lidt? Man kan gøre det op på forskellig måde – det er det sandelig også blevet gjort – men den mest sobre måde at gøre det op på er, at denne finanslov ikke med det samme, men langsigtet belaster erhvervenes omkostningsniveau med ca. 1/12 af et enkelt års forhandlede lønstigninger. Også efter vedtagelsen af denne finanslov har dansk erhvervsliv et hamrende godt grundlag og en god indtjening, og sådan skal det også være. Der skal være respekt om den indsats, der gøres, der skal være udbytte af den indsats, der gøres af virksomhederne og medarbejderne, der knokler.

Men betaler det sig da ikke at gøre en ekstra indsats? Det var ligesom det, der blev sat spørgsmålstegn ved i en række af indlæggene, bl.a. fra fru Lene Espersen. Kendsgerningen er, at den ekstra indsats har man større udbytte af end for få år siden, hvis man er virksomhed; man har større udbytte af den, hvis man er lønmodtager.

De ændringer, der er sket i skattesystemet fra 1993 og frem til nu, har alle sammen trukket i retning af lavere skatter af den sidst tjente krone for alle grupper i befolkningen. De strukturændringer, der er gennemført i skattesystemet, trækker alle sammen i retning af mindre skat på arbejdsindsatsen, på den ekstra indsats, større tilskyndelse til opsparing, mere mådehold i forbruget af de ressourcer, der ikke er for mange af i denne verden. Så det er vel ikke så galt endda.

Så er der nogle, der har lavet mange forskellige interessante regnestykker. Jeg blev spurgt undervejs – jeg tror, det var af hr. Kristian Thulesen Dahl – om et regnestykke, der har stået i Politiken, angiveligt med kilde i Finansministeriet, og det er en brug af nogle tal fra en finansredøgørelse. Men det, som er interessant ved de tal, der skulle vise, at gennemsnitsskatten i det regnestykke, man henviser til, for en lønmodtager var steget, er: Ja, men hvorfor?

Jo, i den periode, man kigger på, er renteniveauet i Danmark faldet til det halve, og da der jo er fradrag for private renteudgifter, og de er jo større end private renteindtægter, så er skatten steget, fordi der ikke var så store rentefradrag. Se, det er jo noget kedeligt noget.

Jeg har en dårlig historie, og det var den her, men så har jeg den gode historie: Med et dobbelt så stort beløb er de pågældende familiers disponible indkomst steget, fordi så meget mindre koster det at betjene et bestemt lån efter skat. Det er den gode nyhed. Og derfor kan man jo ikke lave den slags regnestykker uden at forklare, hvordan det hænger sammen, hvad det egentlig dækker over, og hvis man gør det uden at forklare det, så er det, man fremkalder, et helt forkert indtryk af virkeligheden.

Jeg har for mine synders skyld og såmænd ikke for at hænge nogen ud, men bare for sådan ligesom selv at blive klar over, hvordan det egentlig var, dengang vi havde borgerlige regeringer, og hvordan det er nu – nu har vi jo ikke nået de ti år endnu – lavet sammenligningen på de første otte år: 1983-1991 og 1993-2001, som denne finanslov vedrører.

Hvad er forskellen for Danmark på de to perioder, vi her sammenligner? Forskellen er, at velstanden og beskæftigelsen i Danmark er steget utrolig meget mere her i 1990'erne og i begyndelsen af det 21. århundrede end i de otte år, jeg sammenligner med. Dengang steg det private forbrug 9 pct., denne gang er det steget 21 pct. Dengang steg det offentlige forbrug 5 pct., denne gang er det steget 18 pct.

Men den gode historie er jo også, at dengang fik man ikke rigtig taget fat på at bringe gælden ned, før den begyndte at stige igen, da man slog højkonjunkturen ihjel med kartoffelkuren. Denne gang har vi nedbragt gælden fra 78 pct. af nationalindkomsten til 45 pct.

Så ikke alene har man altså haft plads til en væsentlig større fremgang i den private velstand og den offentlige velfærd, end man fik under borgerlige regeringer, da mange af de verdens-